

МОЛОДІЙ КОМУНІСТИЧНИЙ ЧЕТВЕР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання IX
№ 120 (1976).

ЧЕТВЕР

10 ЖОВТНЯ 1968 РОКУ

Ціна 2 коп.

Контроль за експлуатацією

ЮВІЛЕЙНИЙ ПРИЙОМ

Позавчора Кіровоградський міський комсомол прийняв до лав членів ВЛКСМ 200 школярів з тридцять першої, чотирнадцятої, сьомої, вісімнадцятої, двадцять п'ятої шкіл міста. Засідання бюро відбувалося в кімнаті Великої Вітчизняної війни обласного краєзнавчого музею. На ньому були присутні старі комуністи й ветерани комсомолу О. О. Башакин, П. Д. Ливдан, П. В. Сидяк, які тепло поздоровили молодих спілчан.

Е. КОЛЯДА,
науковий співробітник обласного краєзнавчого музею.

НОВИНИ

У ГОСТІ
ДО РОБІТНИКІВ

Партійна, комсомольська та профспілкова організації Кіровоградського заводу фільтруючого кізельгурту провели «вогник», присвячений 50-річчю Ленінського комсомолу. В ньому взяли участь ударники комуністичної праці Олександр Потопчук, Микола Сударников, Олександр Місько, Григорій Корнілов, ветерани праці, молоді робітники і робітничі — всього близько 70 чоловік.

На «вогник» були запрошені аматори Масленківського клубу, самодіяльні митці з Палацу культури імені Жовтня.

Ю. ЛІВАШНИКОВ,
учитель.

ВЕЧІР
ШАНУВАЛЬНИКІВ
МИСТЕЦТВА

Вечір шанувальників мистецтва відбувся у Знаменському професійно-технічному училищі № 7. На вечорі було вручено грамоти обкому і міському комсомолу Миколі Гордієнку, Миколі Ксаневичу, Людмилі Кузькіній, Галіні Каштановій та іншим кращим учасникам самодіяльності. Потім відбувся великий концерт.

Цим вечором розпочато присвячені 50-річчю комсомолу тижень мистецтва і фестиваль-зустріч самодіяльних художніх колективів училища.

Б. ЛЕВЧЕНКО,
секретар комітету комсомолу училища.

ПАРТІЯ КЛИЧЕ!

Ганнівки Петрівського району комуніст Григорій Оніщенко, вихованець комсомолу з Ульяновського району Архип Маніта повторює подвиг Олександра Матросова. Обоє — Герої Радянського Союзу.

«Юнаки і дівчата, — підкреслюється в Постанові ЦК КПРС, — повинні ясно усвідомлювати, що будівництво комунізму неможливе без глибокого марксистсько-ленінського гарту, без практичної боротьби за науково-технічний прогрес, збільшення виробництва сталі, вугілля, нафти, газу, електроенергії, машин, хліба, м'яса, одягу і взуття, підвищення продуктивності праці, якості виробленої продукції...» Комсомольці і молодь Кіровоградщини добре розуміють цю настанову партії. З кожним днем, напередодні комсомольського свята стають відомими імена переможців ювілейного змагання. Відрадно, що ініціативу, свій ентузіазм і горіння, юнаки і дівчата орденносною областю виявляють у всіх сферах нашого багатогранного життя, — в труді, в навчанні, в політичному, духовному загартуванні.

Бригада Володимира Бойченка з агрегатного заводу йде в авангарді молодого робітничого загону, що прагне промислової продукції випускати на рівні світових стандартів. Серед сільських трудівників славила комсомольсько-молодіжна бригада МТФ колгоспу «Мир» Гайворонського району, серед залізничників — комсомольсько-молодіжна колонна електровозів із Знаменки Івана Дерипаса, кращим водієм республіки став Василь Матвієнко.

В новому партійному документі молодь Кіровоградщини бачить свій ясний дороговказ.

Для наших комсомольців немає більш відповідального, більш священного обов'язку, як берегти і множити революційні, бойові і трудові традиції героїчного радянського народу, своєю працею і піснею, своїми помислами, всім своїм життям бути вірним комуністичним ідеалам, справі партії, справі Леніна.

Наближається 50-річний ювілей Ленінського комсомолу. І найкраще буде, коли ми зустрінемо його новим дерзанням, зустрінемо його ентузіастами, будівничими, творцями.

Будуть урочисті промови, святкові рапорти, маршові пісні, лунки закликів — все, що супроводить завжди справді всенародне свято. Але повинна бути й наша комсомольська діяльність.

Той найкраще зустріне ювілей — хто порадує Вітчизну наднормовим метром цегляної кладки, ювілейною цистерною молока, відмінною ошійкою на уроці, новою прочитаною книгою, проведеною серед трудящих запальною бесідою. Від нас не прийме квітів у день свята невідомий солдат, якщо ми в своїй першій комсомольській організації не зробимо доброї справи.

Нам треба нова енергія, новий пошук, нове комсомольське дерзання, щоб виправдати довіру Комуністичної партії, радянського народу, їх впевненість в тому, що комсомольці, молодь, йдучи назустріч 100-річчю з дня народження В. І. Леніна та своєму свята, ще вище підняють трудову і політичну активність, ще тісніше згуртують свої ряди навколо рідної партії, самовіддано трудитимуться для побудови комуністичного суспільства.

ВІВАРИЧИЙ відгук в комсомольських серцях знайшло слово партії про юну зміну Країни Рад, сказане в опублікованій цими днями Постанові ЦК КПРС «Про 50-річчя ВЛКСМ і завдання комуністичного виховання молоді». На тракторних станах — в колі молодих хліборобів, біля верстатів у заводських і фабричних цехах — серед молоді робітничої газдрії, в класах і аудиторіях, — всюди сьогодні мова про ту високу оцінку ролі Ленінського комсомолу в житті радянського народу, батьківське піклування рідної партії про радянських юнаків і дівчат, довіру, заклик новими зверненнями в праці уславити батьківщину Леніна, батьківщину Революції.

«Робітничо-селянська молодь завжди йшла і йде за Комуністичною партією, бачить в ній свого вождя і вчителя», — говориться в Постанові. Комуністична партія, Ленін стояли біля колиць комсомолу, вселили в нього невгасимий дух революційної боротьби, могутню енергію творців і будівників.

По-ленінськи жити, працювати, учитися, боротися й перемогти, — юна зміна вчить у партії. Так було тоді, коли в шабельних походах запікалася кров на сирні в юного Корчагіна, так було тоді, коли молодий хлопчина жив у палатковому містечку біля Хортниці, де зводився Дніпрестан.

...Іде у бій з денікінцями кіровоградський бльшовик Андрій Стратієнко, і шибеницею розправився з ним блогардійці. Та не злякався цієї розправи ватажок молоді Новоукраїнки Ваня Демченко і йде на борню з білою бандою.

Комуністи села Кукілівки Олександрійського повіту прагнуть добитися, щоб жодного неписьменного селянина не залишилось, організують хати-читальні, — комсомольці вирішують через свою зайнятість на сільськогосподарських роботах навчатись політграмоті у вихідні та святкові дні, — та все ж навчатися.

Першим форсує Дніпро біля столиці України відважний гармаш колгоспний агроном із села

ТВОЇ ВИЗВОЛИТЕЛІ, ЗЕМЛЕ

6 жовтня 1968 року. Жителі придніпровських сіл зібралися на мітинг, присвячений 25-річчю форсування Дніпра Червоною Армією. Репортаж про зустріч з учасниками Дніпровської переправи читайте на 4-й стор.

ВСЕСОЮЗНІ КОМСОМОЛЬСЬКІ ЗБОРИ, ДЕНЬ ШОСТИЙ

ДЕМОНСТРАЦІЯ ВІРНОСТІ

- СКВЕРИ НА КОЖНІЙ ВУЛИЦІ.
- «БУДЕМО ВСІ ТРЬОХТИСЯЧНИЦЯМИ!»
- ОБЖИНКИ ОЛЕКСАНДРІЙСЬКИХ БРИГАД.
- В РОБІТНИЧІЙ КОПИЛЦІ — ТИСЯЧІ.
- РАПОРТ ПРИЙМАЮТЬ ВЕТЕРАНИ.

Вони вже тривають шостий день. Вони, Всесоюзні комсомольські збори, стали справді яскравою демонстрацією вірності комсомолу, рідній партії, революційній спадкоємності поколінь. Своєрідний рапорт підготував 23-мільйонна армія радянської молоді. Він про те, з чим зустрічає юнь країни піввіковий ювілей Спілки.

Молодь нашого степового краю теж має що сказати своїм старшим товаришам — ветеранам комсомолу, комуністам.

Комсомольці артілі імені Дзержинського Знаменського району разом з іншими хліборобами свого господарства вступили в області ініціаторами руху за красу колгоспного села, яка має неабияк зрости напередодні 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. З своїм ватажком Леонідом Криворучком пантазієвські юнаки та дівчата допомогли колгоспникам спорудити в селі Палац культури, школу, побутові майстерні, їдальню, пекарню, десятки житлових будинків, принесли новизну у тваринницьке містечко, на польовий стан тракторної бригади, проклали вулицями села брукувану. Парк, кілька скверів, тополіні алеї на околиці села, — це теж справа рук молоді Пантазієвки.

А цими днями комсомольці артілі імені Дзержинського заявили, що вони не залишать не озелениними жодного куточка, жодного майдана села. Всюди будуть алеї, сквери,

садки. І на берегах ставків, і обабіч вулиць, біля кожного будинку колгоспника.

В Гайворонській райком комсомолу надійшов рапорт од молодих тваринників артілі «Мир»: «Виконаємо п'ятирічне завдання по виробництву тваринницької продукції до 100-річчя з дня народження Ілліча. На корову щороку матимемо не менше як 3000 кілограмів молока...»

А молоді ентузіасти Олександрійського району сповістили в обком ЛКСМУ про підсумки роботи 36 комсомольсько-молодіжних спеціалізованих бригад, 62 екіпажів, що заготовляли корми для громадського тваринництва. Ці колективи записали на свій рахунок 48 685 тонн грубих кормів, 3945 тонн сіна, 14 976 тонн кукурудзяного силосу.

Перед комсомольцями Кіровоградського агрегатного заводу виступив бригадир токарів М. Резніченко. Він з гордістю повідомив, що його товариші успішно виконали завдання попереднього місяця. А за рахунок впровадження у виробництво раціоналізаторських пропозицій зекономлено біля 1500 карбованців.

Рапорт комсомольсько-молодіжної бригади Кларі Уфімцевої з заводу «Червона зірка»:

— Закінчуємо виконувати завдання жовтня, зекономили більше, як на 300 карбованців електроенергії, ріжучого інструменту.

Слово ланкової артілі імені Ілліча Марії Добридень з Новгородківського району:

— Є на гектарі 310 центнерів цукрових буряків.

Молодий механізатор колгоспу імені Чапаєва Новомиргородського району Василь Костюков:

— Маю 700 гектарів умовної оранки, зекономив 400 кілограмів пального.

І отак всюди. Рапортують про свої звершення цілі хліборобські колективи, колективи машинобудівників, залізничників, окремі виробничники.

Там, де збирається на ювілейні збори молодь, щоб підвести підсумки своєї діяльності напередодні 50-річчя Ленінського комсомолу, присутні комсомольці різних поколінь, старі комуністи, ветерани революції, громадянської та Великої Вітчизняної воєн, герої праці. Це вони приймають рапорти од комсомольців 60-х років. До юнаків та дівчат артілі імені ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району прийшов двічі Герой Соціалістичної Праці О. В. Гіталов. А з школярами Липнянської середньої школи Добровеличківського району зустрілися ватажок першого комсомольського осередку А. І. Вовненко, комсомолець 30-х років, учасник Великої Вітчизняної війни Г. З. Михайлов. Вислухавши учнів, вони розповіли їм про свої молоді роки, згадали про долю своїх ровесників.

Всюди, де сходиться молодь на свої збори, зачитуються листи на адресу ЦК КПРС і ЦК КП України, в яких звучать слова синівської вдячності рідній партії за постійну турботу про молодь покоління, про комсомол. Там — клятва знову і знову вирувати в дорогу, куди кличе рідна партія свого молодшого помічника — Ленінський комсомол.

Компаніївка

ЧЕРВОНОВЕРШСЬКІ ВИТЯЗИ

Наша експедиція в Компаніївському районі. Ми побували в одному з сіл району — в Червоновершці, у молодих трудівників колгоспу імені Кірова. Про червоновершських вчорашніх і сьогоднішніх комсомольців і оповідає.

ПЕРШЕ СЛОВО — ПЕРШІ КОМСОМОЛЦІ СЕЛА ЄВДОКІЇ ІВАНІВНІ ПРОКОПЕНКО:

«НАС ПОСТРИЛИ НЕ ЛЯКАЛИ»

Восени 1924 року я вступила до комсомолу. У нас тоді була комуна «Червоний прапор». До неї з Києва приїхав Володимир Бурчинський. Як сьогодні, бачу — вдумливий, серйозний юнак. Він і почав агітувати за комсомол. Першою записалася я, потім Іван Сорока, Іван Литвиненко, Серафим Прокопенко, який згодом став моїм чоловіком. Через тиждень-півтора уже було в селі дванадцять спілчан.

Куркулі на нас косили очом, погрозували. Тож як збори комсомольські збирали, обов'язково виставляли охорону, щоб з обріз нікого не палював. Така обережність не була зайвою, бо ж багатії готові були нас, комсомольців, живцем з'їсти, особливо після того, як ми почали забирати в них лишки хліба. Пам'ятаю, підійшли ми до садби одного куркуля у Федосівці. Не встигли ще й за клемку воріт узятися, як він вискочив з кілком у руках. Та хлопці не розгубилися. Чи Іван Литвиненко, чи Нестор Вдовиченко (хто саме з них, точно не пам'ятаю) заскочив, як кажуть, з тилу, відібрав кілка. Багатій аж снівав від люти, але відіати нічого не міг. Знайшли ми його хліб, хоч і закопаний був у землі.

Брали ми, комсомольці, активну участь у колективізації. Пам'ятаю, мене послали агітувати за колгосп у сусіднє село Водяне. Побесідувала з бідноткою, а ввечері скликали збори. Все йшло добре. Вже мали голосувати за утворення колгоспу, як дзвенінула шибка, попітра розітнула постріл — один, другий. Сергій Кіблик, уповноважений з волості, уже був досвідчений. Після першого ж пострілу він скомандував: «Лягайте всі!» Ми впали прямо на долівку. Кіблик вихопив пістолет і шмигнув у двері, за ним ще кілька сміливців. Збори закінчували другого дня.

Що ще запам'яталось? Робота в комсомольсько-молодіжній ланці, що виникла в 1935 році. Тоді саме тільки починали вирощувати сою і рицину. Справа нова. Кому ж, як не молоді, її починати? Взятися комсомолки Федора Комащук, Настя Ткаченко, сестри Надійка і Олександра Омелянови та інші. Мене обрали ланковою.

Довелося мені бути й бригадиром. Це в першій повоєнний рік. Важко тоді до-

велось. Зранена земля вимагала уваги, а ні техніки, ні чоловічих рук ще не було. Коровами орали і волочили. До жнив Микола Дяченко зібрав з уламків старенької комбайн. Ним і молотили, вручну перетягуючи від стійки до стійки.

Потім я беззмінно була дояркою, телятницею. Вже й на пенсії, та вдома не сидиться. В гарячий час польових робіт механізаторам їсти готую — все ж не без діла. Та й між людьми веселіше.

Дивився на сьогоднішніх молодих, на те, як вони живуть, як працюють і радієш-молодієш.

КОМСОМОЛЬСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ КОЛГОСПУ ІМЕНІ КІРОВА НЕ РАЗ ВИСТУПАЛА В РАЙОНІ ІНІЦІАТОРОМ ДОБРИХ СПРАВ. ТОМУ ЖУРНАЛІСТСЬКІ ШЛЯХИ НЕ РАЗ ПРИВОДИЛИ МЕНЕ В ЧЕРВОНОВЕРШКУ. БАГАТЬОХ КОМСОМОЛЬЦІВ 50 І 60-Х РОКІВ Я ЗНАЮ ОСОБИСТО. ЦЕ ПРО ЗАВ'ЯТИХ ЧЕРВОНОВЕРШЦІВ Я ПИСАВ У «МОЛОДОМУ КОМУНАРІ» 12 ЖОВТНЯ 1962 РОКУ:

ОСОБИСТИЙ ВКЛАД КОЖНОГО

«Мій особистий вклад у 60 мільйонів пудів кукурудзи» — з таким порядком денним відбулися комсомольські збори в колгоспі імені Кірова.

Комсомольці артіль вирішили до 15 жовтня очистити 14 тисяч центнерів качанів, навантажити і вивезти на державний заготівельний пункт 30 тисяч центнерів кукурудзи — більше половини того, що має продати колгосп державі.

Кожний комсомолець взяв на себе зобов'язання: очистити по 250 центнерів качанів і навантажити на машини 700 центнерів...

... Вже на другий день після комсомольських зборів молоді трудівники третьої бригади відправили на хлібоприймальний пункт понад 400 центнерів кукурудзи.

ПРО САМОВІДДАНИСТЬ, ПРО ПУЦТЯ ГРОМАДСЬКОГО ОБОВ'ЯЗКУ МОЛОДИХ ЧЕРВОНОВЕРШЦІВ «КІРОВОГРАДСЬКА ПРАВДА» ПИСАЛА 4 Листопада того ж 1962 року:

В ДОЩ

... Неприятні чорні хмари обложили небо з усіх боків і сльот на землю дрібні крапельки дощу. Сіро, вогко. Механізатори, зібравшись у невеликому приміщенні на тракторному стані, ділься враженнями дня. Час від часу хтось із них виглядає в двері і повідомляє: «А дощ не перестав». І розмова знову тече гоїмливим струмком. Нікому не хочеться під дощем йти в село.

Розриваючи надсерійну тишу натужним рокотом моторів, розбризкуючи болото і воду, до току, що поруч тракторного стану, підїхало кілька автомашин.

«Вантажників немає, намокли й пішли додому, а поки не розколя край дороги, шoferи встали б ще один рейс зробити», — міркує бригадир тракторної бригади Мефодій Тихонович Коваленко і потім каже вголос:

— Пішли, хлопці, навантажимо машини, не стоять ж їм!

Комсомольці Олександр Малий, Григорій Спориш та інші слідом за Мефодієм Тихоновичем вискакують з тракторного вагончика і, пригнувшись, біжать до току.

— Нічого, хлопці, не промокиємо, ми в мастилі, — жартує бригадир.

Пересипаючи кожний помак вил з качанами дотсами, люди не помітили, як і навантажили кілька грузовиків.

— Тепер можна й додому, — сказав хтось. І всі гуртом вирушили до села. Позаду — Мефодій Тихонович з пам'ятником Володимиром, колгоспним агрономом.

Небо наче продирилося, так і сипе дощем.

— Хлопці, стійте! — гукє бригадир.

— Зупиніться.

— Давайте телятам паші привеземо. І завтра, мабуть, дощ буде, а поки пастухи повернуться з поля, зовсім темно стане.

Механізатори знову взялися за вил... СЛAVНІ ТРАДИЦІЇ ПЕРЕДАЮТЬСЯ З ПОКОЛІННЯ В ПОКОЛІННЯ. ПРО ЦЕ ТУРБОТА КОМСОМОЛЬСЬКОГО КОМІТЕТУ, КОЖНОГО КОМСОМОЛЬЦЯ, ПРОГЛЯНЬТЕ РАЙОННУ ГАЗЕТУ «ПРАПОР ЛЕНІНА». 17 ЖОВТНЯ 1967 РОКУ ВОНА ПОМІСТИЛА РЕПОРТАЖ:

АВТОГРАФИ КОМСОМОЛЬЦІВ ДВАДЦЯТИХ РОКІВ

...Учні Червоновершської середньої школи вишукувалися на урочисту лінійку, присвячену прийняттю Червоного прапора комсомольської і піонерської слави.

Звучать рапорти. І тиша. Піонерка Виноградівської восьмирічної школи Олена Чередниченко, передаючи прапор червоновершцям, наказує

продовжувати пошуки перших комсомольців і піонерів села. Шестикласниця Ніна Ракітна, звертаючись до комсомолки 20-х років Євдокії Іванівні Прокопенко, говорить: — Напередодні славного ювілею Радянської влади на Червоному прапорі райкому комсомолу з'явився ім'я першої комсомолки нашого села. Від імені всіх піонерів хочеться побажати всьому найкращого Євдокії Іванівні і висловити велику подяку нашій рідній Батьківщині, в якій «ніхто не забутий, ніщо не забуто».

З вітальними словами до шаповної Євдокії Іванівні звертається комсомолка Надія Гуманенко.

З словом-відповіддю виступє Є. І. Прокопенко. Й важко говорити, хвилювання першої комсомолки села передається всім.

І коли вона схиляється над прапором і крейдою виводить свій підпис, гучні оплески здіймаються до верховіття дерев.

Сьогодні кращі учні школи вигантують золотими нитками підпис знаної людини села, а в альбомі напишуть її біографію. І піде червоне знамено від школи до школи, і на ньому поставлять автографи інші ветерани, які свою юність віддали боротьбі за утвердження Радянської влади в районі.

МОЛОДІ ПРОДОВЖУЮТЬ І МНОЖАТЬ ТРАДИЦІЇ. ПРО ДЕНЬ СЬОГОДНІШНІЙ СЛОВО СЕКРЕТАРЮ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ КОЛГОСПУ ВАСИЛЮ БОЙЧЕНКУ:

І ПРИЙДЖИЙ НЕ ВСИДІВ

Буря налетіла якось несподівано і грізно. Відразу сонце сховалося в пилляці, що її здійняв вітер. Хиталися і падали дерева. Вітровий перекидав скирти, зносив дахи на будівлях. За якихось кілька хвилин не стало даху і на зерноосівці в другій бригаді. А там же — пшениця, ярина. Сипне дощ — і все загинуло.

Ледь ущх вітровий, як колгоспники, і комсомольці в першу чергу — Леонід Гребенюк, Олександр Черногород та інші — вийшли рятувати колгоспне добро. До пізньої ночі перевозили зерно в інше приміщення. І додому розійшлися тільки тоді, як всю роботу було закінчено. Панував такий ентузіазм, що навіть Сергій Шевченко, який приїхав у гості до батьків, не всидів дома. І він взявся за лопату й розвантажував зерно.

Це лише один випадок. Та я певний, що кожний із 68 комсомольців організації не схибить в потрібну хвилину.

МИ РОЗПОВІЛИ ПРО КОМСОМОЛЬЦІВ ЧЕРВОНОВЕРШКИ. ТА ПОДІБНЕ МОЖНА ПОЧУТИ І В САСІВЦІ, І В ПЕРШОТРАВЕНЦІ, І В БУДЬ-ЯКОМУ ІНШОМУ СЕЛІ КОМПАНІВСЬКОГО РАЙОНУ...

В. ЦВЯХ, спецкор «Молодого комунара».

ЇЇ ЗВАЛИ ЛЕНІНОЮ

Вона приїхала до нього така весела, життєрадісна дівчина, комсомолка, студентка Одеської музичної школи, Лєніна Топор. Старий Кононюк не міг надивитись...

І ось... війна. Не встигла Лєніна виїхати, залишилася жити в Никанорівці.

Комсомолка стала працювати в сільській управі, прибиральницею в коменданта. Тут був радодприймач. Коли комендант відїздив, вона таємно слухала Москву і передавала відомості підпільникам. Листівки із зведеннями Радянського Інформбюро поширювали правду про фронт.

Зв'язок з підпільниками Лєніна тримала через мабора Ярошенка, відомого під прізвисьмом Орлова. Він працював пастухом у селі Береславці.

Завірені бланки тимчасових паспортів, які так потрібні були підпільникам, «опинилися» в наших руках з допомогою Лєніни. Підозра падає на неї. Саме тоді відправляються в Німеччину ешелони з радянською молоддю. Загрози по-

трапити в концентраційний габір примушує її зникнути з управи.

Довгий час переховувалася в лікарня Галини Тарнавської і ні на хвилину не припиняла своєї діяльності. Темними ночами пробиралася Лєніна на берег Інгулу. Передавала свіжі новини, носила продукти враненням. В цьому її часто допомагала Галина Тарнавська.

Безлюдна вулиця зустріла Землякову підступною тишею. Йшов беззвучними кроками. Раптом — поліцай. Розвідник не розгубився: адже він теж у поліцейській формі. Розмова була недовгою. Одному нестерпно кортіло винити з колегою, Іншому — швидше залишитись на самоті.

...Буквально втік. Це примусило справжнього поліцай повідомити в комендатуру. Ось уже кілька машин з фаністами оточують село.

Хтось видав схованку Землякова в Івана Яосиповича

Кононюка. Стрільниця тривала доти, доки в розвідника вистачило патронів на гітлерівців, — собі не залишив навіть останнього, думав: «Це ж безглуздо — вбити себе замість німця». Злісно кинув до ніг гітлерівського офіцера не потрібний вже пістолет.

Заарештували всіх членів сім'ї Кононюка, погнали в Кетрисанівку. Але це було не головним для Землякова.

«Не встиг знищити документів, — картав він себе. — А там же списки. Ех, чорт, треба було проковтнути...»

Скориставшись ними, фаністи провели масові арешти. 34 підпільники були захоплені зенацька. Серед них і Лєніна Топор.

Жорстокості й майстерності вести допити гітлерівським кагам не треба було познати, та все ж з уст комсомолки вони не почули жодного слова.

Мовчати! Для неї це слово було над усе. В ньому крилася і конспірація підпільної організації, і муця відповідальності за велику справу, і,

врешті-решт, просто дівоча гордість. «Гаді, б'ють старих колгоспників залізними швореннями. Потрошили кістки на руках Григорію Павловичу Похильку. І розстрілюють недалеко від села...» металася думками за ґратами.

Вдалось урятуватися колгоспнику Омельку Микитовичу Фоминчуку, — важко поранений виліз із засипаної ями. Пташкою, спійманою в сльаде, забилась Лєніна, ілєкала надію: може, втече... Кілька днів переховувалася Фоминчук на хуторі Веселому, в селі Василівці. Потім повернувся в Береславку. Тут його схопили знову, розстріляли.

«От коли б я вирвалася звідси. Ні, я не за свою волю турбуєш. Я б стріляла в кожного фаніста... І навіть в яму не зарилася б, хай клянуть ворони, щоб землю не засмічували нам, адже вона ще буде родити...»

Частіше думала про друзів, про командира загону Василя Панасовича Репешку, про те,

як налагоджена підпільна робота.

Всіх заарештованих фаністи стягували у Новоолександрівку.

Похмуро бродив лютий по замерзлим вулицям села. Жодної живої душі. Та це так здавалось.

12 лютого 1944 року юрба заарештованих посунула селом, — вези на розстріл. Попереду ступала ще зовсім юна дівчина. Побой і змарніле обличчя все ж не могли приховати молодого вроди. Гордо піднесена голова, ясні сині очі дивилися просто й спокійно.

— Партизани! Партизани ведуть! — шелеснуло по хатах, і десятки пар очей прикипало до парканів.

— Люди! — несамовітно зойкнула якась жінка і враз зновилася, прислухалася.

Тремтливий дівочий голос трохи невпевнено завіз:

Повстаньте, гнаї і голодні, Робітники усіх країн...

А далі твердо наростає: Ми всі катів зітрем на порох...

ДОДАТКИ

Грає радіола, парє гарячий борщ, смачно пахне печеня. Так і хочеться сісти за стіл, покуштувати свіжоприготовленого обїду.

Швидко снують дівчата між столиками, здається. Іх більше, ніж п'ять. І їх справді більше — шість, та сьогодні Любин Ланчуковської, комсорта бригади, немає: вона вихідна. Галя Секрет працює на видачі, Катя Закалюжна, Маруся Ярова, Галя Біденко і Галя Паламарчук встигають вправлятися і в просторому залі своєї «Ромашки», й на кухні.

Ніхто не вийде з їдальні, не подакувавши подружкам.

Фото А. НЕЧИТАЙЛА.

Вобринєць

А. НЕЧИТАЙЛО, спецкор «Молодого комунара».

Колгосп імені Кірова Вобриньського району.

ВОЛОДАР ГОЛОВНОГО ПРИЗУ,

або характеристика на Павла Громова, робочу людину

1. ПЕРШИЙ ЗАПИС

Павло Громов, токарь Кіровоградського агрегатного заводу, володар головного призу на змаганнях кращих токарів Кіровоградщини...

2. МОНОЛОГ МАТЕРІ

Вона — кондуктор автобуса. У Надії Іванівни — два сини. Молодший — Паша, Павло. Мати збирається розповідати про нього. Та не знає з чого почати.

— Він був ще школярем, коли я збагнула, що Пашка вміє шанувати робочі руки. І це було моєю радістю...

Не встиг навіть закінчити десятирічку, як уже сам став робочим. Тоді я довго лікувалась. На роботу не ходила. І нам було суцужно. Пашка бачив, як я бідалась. І попросив мене: «Можна, я восени не піду до школи?». Я збентежилась: «А куди ж дінешся?». Він спокійно: «На завод... А книжки — ввечері...».

Довго тоді сперечалася з сином. Він же стояв на одній межі: тільки завод!

Пішов на «Червоний Жовтень». А йому там: «Років тобі не вистачає... Хай приїде мати...».

Я пішла. І Пашка став учнем шліфувальника.

Невдовзі приніс додому першу зарплату. Та й до мене: «Візьми, мамо. Купи собі щось... Мало, правда. Але ось через тиждень матиму розряд, вистачить тоді й на костюм».

Собі не купила нічого. Принесла йому обнову. Леле, який він був радісний, — це ж куплено за його власні гроші!

Він приходив стомлений додому, ніколи готував собі вечерю (коли я не могла підвестись з ліжка), брав пакунок книжок і йшов до школи. А в суботу про-

сив не гніватись, що не снів довго біля мого ліжка. Бо йому треба було йти на репетицію в клуб. «Зрозумій мене, мамо, — не можу я підвести товаришів. У нас же концерт скоро...».

За що мені було гніватись, коли мала такого гарного помічника.

Тоді я заперечила сусідці, яка часто повторювала: малі діти — мале горе, більші діти — більше горе. Заперечила, бо з роками Павло приносив мені не скорботу, а вітиху.

Трохи видужала. Виряджала його в армію. Звісно, плакала. Але не від горя. Я гордилася, що серед тих он хлопців, що стережуть наш спокій, буде і мій син, мій Паша...

Поїхав. Невдовзі мала дяку від командування. А Павло писав: «Мої хлопці, мамо, після служби підуть на агрегатний. І я теж. мабуть. Приймуть обов'язково. Я подужаю все. Тут нас роблять сильними. І духом, і тілом».

Справді, так і сталося. Прибув додому — одразу на завод...

І, як бачите, везе моему Паші.

3. СЛОВО КОМСОМОЛЬСЬКОГО АКТИВІСТА

Володимир Терещенко, секретар заводського комітету комсомолу агрегатного заводу:

— Він, Павло Громов, уже кілька років серед комсомольських активістів заводу. Нині — групкомсорг цеху. Хлопці та дівчата за будь-яку справу беруться з ним. Зайдіть у цех. На вікнах, поміж верстатами — вазони. То все своїми руками робітники зробили. А весною садили ми в парках та скверах міста алеї. Кожній — імення воїна-героя давали. Зараховували тих героїв в свої бригади.

Виробничі завдання? Тут завжди висока цифра, бо сам Павло в першу чергу стає на вищій східці, коли треба розігнатись. Мали вони завдання за місяць виконати спеціальне замовлення. Промайнуло 20 днів. Цанги, стерженьові ящики були готові... Тоді Павлові, його товаришам Юрі Ігнат'єву та Борису Антонову було коли й над кресленням поспішити: хлопці ж внахідники, раціоналізатори...

4. РЯДКИ З КІЛЬКОХ БЛОКНОТІВ

Павло рідко робить записи в своєму щоденнику. І все ж... Коли приходять радість, у зошиті з'являється кілька рядків. Спіткала невдача — знову запис... Хоча б таке:

«Вчора майстер похвалив: Громов учителя обгонить... І раптом дають замовлення — виготовити партію конусних деталей... Стою біля верстата. Неварком збагнув, що буде брак. Що робити? Йти до Володимира Довби? Але ж майстер учора... Піду — будуть балачки... І все ж гострий кут арізіано. Стою перед учителем і прошу допомоги. Володимир пояснює мені креслення. А потім, побачивши, що я ніяковію, каже: «Молодці! Ніколи не соромся, коли потрібна допомога. Ми ж в одній бригаді. Сьогодні ти на цьому місці, завтра — я помілюся...».

«Валя пішла в швейну майстерню. Я бачлюся з Геною і Олегом. І раз по раз бігаю на кухню. Там смажить картопля».

Пришла мати, гостинці маляком принесла. І до мене: «Ти сьогодні веселий, як ніколи. Чого б ото?». Валя казала, ти премію одержав».

Стою і думаю: і справді, чого мені нині так добре? Либонь, усе через Віктора Марченка та Віктора Колодніченка. Три місяці вчя й. Тепер вони отримали посвідчення токарів. Підійшли до мене на прохідній. Кожен простягнув руку. І тихо: «Спасибі, Павло! І за науку, і за рекомендацію...».

От і радість!..».

Через кілька сторінок: «Хлопці заспокоювали: «Будь упевнений: ніхто тебе не перевершить. На мських змаганнях усіх же обігнав. То хіба десь є кращий токарь за тебе?».

Я знов своє: і там є добрі майстри! Таки мав рацію. Тільки почалися змагання молодих токарів області, як уже почув: новгородівець Василь Кравченко має найкращий бал по теорії токарської справи. Почали виготовляти деталі. І знову я хвилююся — до-

дичанин Дмитро Холявко, здається, випереджає мене. А мій екзаменатор — знатний токарь з «Червоної зірки» Михайло Федорович Левинський — поглядає на різець і промовляє тільки два слова: «Спокійно, хлопче...».

Я ще дужче хвилююся. Несподівано — тихий тріск: зламався різець. Отже, був прорухунок — перегрів його, як готував до роботи. А Левинський: «Нічого, нічого. Спокійно, не метушись!..» Я ж згадую слова наших заводських інженерів: «Головне — якість! Найкращі деталі зробиш — успіх не мине».

Так і сталося: мої деталі оцінили найвищим балом. І хоч Василь Кравченко дешо обігнав мене по тривалості виконання роботи, та загальна кількість балів проти мого призвича була більшою... Головне ж — якість! Тепер мої хлопці кричать: «До стелі його!..».

Бо в мене головний приз змагання...».

5. ВІДПОВІДЬ НА АНКЕТУ

Серед робітників з'явилася анкета. Там — запитання: 1. Твоя мрія. 2. На що б ти, перш за все, звернув увагу, якби очолив підприємство? 3. Дії твого життя, коли до тебе приходила велика радість. 4. Як ти вибираєш друзів? 5. Мить, коли тобі було скорботно і гірко. 6. До якої людини ти підеш у першу чергу на свято? 7. Що скажеш цій людині? 8. Ти щасливий? Чому?

Павло Громов відповів так:

1. Стати інженером. Комуністом. Виготовити верстат - автомат. 2. На створення хороших умов праці для жінок-матерів. 3. Перший: мене назвали робочою людиною. Другий: народився син. Третій: секретар миському комсомолу назвав мене володарем головного призу молодих токарів у ювілейному році. Четвертий: сьогодні по радіо не чув, що у В'єтнамі на землю падали бомби. 4. Це ти, що маєш свою дорогу в житті і йдуть нею впевнено, не хизуються нагородами, не в'януть од гнітючого вітру невдач. 5. В автобусі сказав: «Ну й молоді ж тепер! Хіба допирши їй щось путяще?..». Хотів крикнути: «А ті, наші хлопці, що нині стоять на перекир кривді в Чехословаччині?». 6. До матері. 7. Спасибі, що ти дала мені таку щасливу і завидну долю. 8. Так. Бо в нас більше добра... І людей хороших більше...».

От і все. От і вся характеристика на молодого робочу людину Павла Громова — одного з переможців у трудовому змаганні ювілейного комсомольського року.

М. ВІНЦЕВИЙ.

м. Кіровоград.

Фото О. Плужника.

ВІДПОВІДАЙ, ТОВАРИШУ КОМІТЕТІ

„КОНЕЙ НА ПЕРЕПРАВІ НЕ МІНЯЮТЬ...“

ПРО СЕКРЕТАРЯ комсомольської організації артілі імені Телішевського Анатолія Ганжука мені розповідали як про байдужу людину. Не вірилось. Не хотілось погоджуватися, що такі можуть бути серед ватажків молоді. До того ж, хлопець на перший рік на громадській роботі. У свій час його хвалили, в приклад інші ставили. І на тобі. Можливо, чимось скривдили, образили? Ось з цими «можливо» ми разом з секретарем райкому і виїхали в село.

...Простора кімната. Високий дерев'яний бар'єр. За ним стіл планування колгоспу Сергія Стецюра. Смаглява дівчина, з якою зустрівся в коридорі, мовила:

— Ото за таким парканом і є один з вожаків молоді.

Знакомість. Сергій — член комітету комсомолу, за стіннячку підновляє. З редколегією випустили... один номер газети — новорічний.

— Єдиний?

— Знайте, як в селі: то часу не вистачає, то фарб, художника не знайдеш...

Відчуваю, що Стецюра і сам не вірить своїм висловлюванням. Цікавлюся, як ко-

мітет соціалістичне змагання на честь 50-річчя ВЛКСМ між комсомольцями організував.

Рука економіста забігала по рахівниці.

Але не видно було, що Сергій збирається плюсувати добрі справи. Про якісь захоплення молодим передовиком і годі говорити. Навіть Дошки пошани біля контори немає. І досі невідомо, хто ж відзначився з юнаків та дівчат трудом на ювілейній комсомольській вахті. Та це й не дивно. Адже й вахти, як такої в колгоспі не існує. Все проходить як в недисциплінованій футбольній команді. А звідси й програші.

— Анатолій Ганжук вище, — переходять на відверту розмову Стецюра. — Особисто пропонував йому збори скликати. — Відмовився. Жодних завітний період не було. Навіть на засідання комітету не збирався.

У дверях знову показався пестяла смаглявка. Зрозумівши, чим цікавлюся, сказала:

— Одружився наш секретар. Тепер вся увага домашньому «окереду».

Анатолій і справді ухилився від громадської роботи. Та й друзі від нього відпали, як листя від засохлого дерева.

В селі ставіон давно бур'янами заріс, корови давно полами мали, котрі доквуж раніше посадили комсомольці. Молодь хотіла дещо оновити, паркан поставити. Радили секретареві невідомо організувати. Не приїшов.

Спирала в тому, що раніше Анатолій інструктором по спорту в колгоспі був. Зарплата йшла, а віддачі — ніякої. Про недоліки в спорті ще на звітно-виборних зборах говорили тракторист Микола Соснов, член ланки Альбіна Костюк та доярка Надя Шалемба. Зрушень — ніяких.

— Тому правління артілі вирішило ліквідувати таку посаду, — пояснив секретар партій-

ної організації колгоспу В. М. Краєць. — а Ганжука перевели водієм автомашини.

— Відіинні про комсомольську роботу не питають, — заявив тоді секретар.

Комсомолки, обліковець Надя Кафланова і зоотехнік Ліда Кабак готувались кандидатами в члени партії вступати, до Анатолія за порадою звернулися. Де там. Поговорити по-людськи з дізчатами для секретаря все одно, що залізничний вагон розвантажити.

Дійшло до того, що ось уже третій місяць комсомольські внески не збираються.

Що в артілі імені Телішевського запущена комсомольська робота, в якій мірі винен і Сергій Стецюра, до якого через бар'єр важко добратися. Не перестаралися й інші члени комітету.

Безумовно, Анатолія Ганжука комсомольці не оберуть своїм секретарем. І, можливо, давно б це зробили, та коней під час переправи, як заявили в райкомі комсомолу, не міняють.

Серйозна й відповідальна пора зараз у комсомолі. Бо саме їм, юнакам та дівчатам, у кого нині квиток членів Ленінської Спілки, невдовзі доведеться рапортувати партії про свої діла в день 50-річчя ВЛКСМ. І погано, коли в рапорті окремих організацій будуть слова: «Проте нам не вистачало рішучості, ініціативи, ентузіазму...»

О. ЛАДАН,
спецкор «Молодого комунара».

Вільшанський район.

НА ВСІХ ШИРОТАХ

БЕРЛІН. В місті Гредіц (округ Дрезден) в урочистій обстановці відкрито пам'ятник Володимиру Іллічу Леніну. Трудящі міста одержали скульптуру в дар від військовослужбовців однієї з військових частин Групи радянських військ у Німеччині. Скульптуру заввишки в 2 метри відлито зі сталі. Її створила скульптор В. Попова.

ВІДКРИТТЯ ПAM'ЯТНИКА В. І. ЛЕНІНУ В НДР

ОПІР ШИРИТЬСЯ

АММАН. Населення сектора Газа продовжує боротьбу проти окупантів, незважаючи на жорстокість і терор ізраїльських властей. Ізраїль помиляється, якщо думає, що зможе знищити наших героїв і придушити опір шляхом терору, — говориться в опублікованій заяві Союзу палестинських профспілок сектора Газа. Союз заявляє про свою підтримку партизанського руху і звертається з закликком до всіх палестинців згуртувати ряди в боротьбі проти єдиного ворога.

ДЕЛІ. Уряди індійських штатів є великими боржниками місцевих поміщиків. За лишки землі, відторгнуті в різний час у них, місцеві уряди виплатили поміщикам за останні 10 років у вигляді компенсації 2270 мільйонів рупій, а ще повинні виплатити 3330 мільйонів рупій.

БОРЖНИКИ ПОМІЩИКІВ

(ТАРС).

Росте і краще столиця Німечкої Демократичної Республіки, а разом з нею — і молоде покоління соціалістичної держави.

На фото: піонери-тельмановці на Александрплац у Берліні. («Діє Троммель»).

ДО 25-РІЧЧЯ ВИЗВОЛЕННЯ КІРОВОГРАДЩИНИ
ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ.

ТВОЇ ВИЗВОЛИТЕЛІ, ЗЕМЛЮ

Переправа, переправа —
берег лівий, берег правий.
О. ТВАРДОВСЬКИЙ.

Вони приїхали сюди ще напередодні святкування 25-річчя Дніпровської переправи. Дехто вперше після стількох років знову ступив на придніпровську землю, яка зустріла квітами, багрянцем осінніх лісів, теплом сердець місцевих жителів. І ті, що бували вже тут, і ті, хто не був тут з осені 1943-го, ходили разом вулицями Куцеволівки, плавневою низовиною і згадували, згадували, як чверть століття тому в жорстоких боях билися з ворогом за кожний шматок цієї землі, за кожну вулицю.

Кожна нова людина в селі помітна, і кожна — бажаний гість. Та сьогодні найдорожчі гості в кожній хаті придніпровських сіл Куцеволівки, Дерейки, Успенки, Млинки — вони, визволителі. З усіх кінців країни приїхали вони, бо тут їх другий рідний дім, за який не шкодували своєї крові і свого життя. Серед дорогих гостей — Герой Радянського Союзу В. Данько, П. Шильдін, Г. Щедров, із Закарпаття приїхав О. Галушко, із Ташкента — Г. Мухін. Дві старенькі жінки приїхали на могилу своїх синів. Олександра Олексіївна Анікіна втратила на війні двох синів-соколів: Валентина і Геннадія. Молодий, Валентин, загинув у Дерейці. Йому тоді було вісімнадцять років. Поруч з ним у братській могилі лежить його ровесник Анатолій Арзамасцев. Довго не знала його мати Марія Василівна про місце поховання сина. І ось у Мінусинськ, що в Красноярському краї, надійшов лист від учнів Дерейської СШ. Вони писали про останні хвилини Анатолія, про його героїчну загибель. І мати приїхала, як ластівка полетіла до синові могили, щоб уклонитися добрим людям за світлу пам'ять про Анатолія.

Ще не всі віміряні фронтові дороги, якими йшов до перемоги радянський солдат. Короткою вона була у юнака з Калача-на-Дону Михайла Калмикова. На берегах Дніпра фашистська куля обірвала його життя. Він визволяв від ворога українське село Дерейка, а дерейський житель командир батареї «катуш» Н. Ф. Проценко, нині заступник директора місцевої середньої школи, визволяв Михайлове місто Калача-на-Дону.

Іншими фронтовими дорогами йшов житель Дерейки П. Яцина. Важко було поранений п'ять разів, але знову випусився з госпіталю і йшов у бій. За Орловсько-Курську дугу його нагороджено орденом Слави III ступеня, за форсування Західного Бугу — орденом Слави II ступеня. Він брав Варшаву і Берлін.

Всі вони, учасники форсування Дніпра і місцеві жителі — ветерани війни, приїшли того дня, щоб віддати шану воїнам, які загинули при форсуванні Дніпра, щоб покласти квіти до обеліска загиблим куцеволівцям. З усіх сіл району зібралися представники, й від кожного села — вінок на могилу героїв Дніпровської переправи.

Потім колона трудящих району направилась до берега Дніпра, де в місці форсування встановлено обеліск. Навколо нього — прапори придніпровських сіл. В почесній варті застигли піонери. Погляди всіх звернені до ріки. Там, на розбурханих хвилях, ось-ось мають показатися катери, на яких учасники форсування повторюють той шлях, яким вони переправлялися восени 1943-го року. Зараз Дніпро широкий і катери, що з'явилися вдалині, здаються цятками. На передньому майорить прапор. Катери пристають до причалу. Першим на правий берег ступає високий чоловік. Це — Герой Радянського Союзу Василь Йосипович Данько, колишній командир 2-го стрілецького батальйону, воїни якого першими форсували Дніпро. Десь тут, коли навколо свистіли кулі, команду-

чий 37-ю армією генерал-лейтенант М. Шарохін вручив йому орден Богдана Хмельницького.

Вітер куйовдить сиве волосся на голові людини, яка йде по трапу слідом за В. Даньком. Це — Герой Радянського Союзу Петро Степанович Шильдін, колишній командир 5-ї роти 2-го стрілецького батальйону. Тієї вересневої ночі він разом зі своїми бійцями був серед тих, хто першим ступив на Правобережжя. Тоді він, 21-річний лейтенант, притиснувшись до мокрих колод плоту, плив крізь темряву до берега, щоб раптово ударом захопити плацдарм.

Учасників переправи зустрічають на березі хлібом-сіллю. Лунає салют. Потім відбувся мітинг. Його відкрив голова місцевої артілі «Дніпро» Г. Х. Перепелка. З промовою виступив перший секретар Онуфріївського райкому партії В. Д. Іванов. Він привітав учасників переправи і вручив їм пам'ятні адреси.

Герой Радянського Союзу Г. Г. Щедров вручає першому секретареві райкому партії В. Д. Іванову землю з Мамасового кургана, а дівчата в українських костюмах кожному учаснику Дніпровської переправи вручили землю з Правобережжя, за яку двадцять п'ять років

Вони зустрілися на місці Дніпровської переправи: колишній командир другого стрілецького батальйону Герой Радянського Союзу В. І. ДАНЬКО (праворуч) і колишній командир п'ятої роти цього ж батальйону Герой Радянського Союзу П. С. ШИЛЬДІН.

Фото Г. УДОВИЧЕНКА,
І. КУЧЕРА, В. ГАНОЦЬКО.

тому йшли на бій з ворогом радянські воїни.

Учасники Дніпровської переправи, які виступили на мітингу, розповідали про те, як проходило форсування, дякували місцевим жителям за те, що вони свято бережуть пам'ять про ті події. Колишній начальник політвідділу 110-ї гвардійської стрілецької дивізії полковник у відставці Ф. О. Денисов розповів про бойовий шлях з'єднання, яке, форсувавши Дніпро, громовило фашистів під Знамянкою, в Молдавії, Румунії, Угорщині, Чехословаччині, а потім брало участь у розгромі Квантунської армії на Далекому Сході.

Після мітингу відбувся концерт. Для дорогих гостей і для всіх тих, хто приїшов того дня на берег Дніпра, своє яскраве мистецтво показали учасники заслуженого самодіяльного ансамблю танцю УРСР «Ятрань». На місці, де чверть століття тому гриміли бої і небо закривав дим від вибухів і пожеж, придніпровська земля вітала своїх визволителів бадьорими українськими танцями.

В. ГАНОЦЬКИЙ,
спецкор «Молодого комунара».

Онуфріївський район.

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

Телефони: секретаріату — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

ФУТБОЛ

ЩО ПРИНЕСЕ „МОСКОВСЬКА СЕРІЯ“?

Перемогою київського «Динамо» над «Локомотивом» (3:1), здобутою позавчора на Центральному стадіоні столиці України, закінчився 31-й тур у вищій лізі класу «А». Цей матч можна вважати початком нової серії зустрічей динамівців Києва з московськими командами, яка, певно, у значній мірі виявить цюгоричного чемпіона і з'ясує шанси претендентів на інші призові місця. 12-го жовтня кияни приймуть на своєму полі «Спартак», а 17-го будуть гостями торпедовців Москви.

Поки що місця в таблиці чемпіонату розподіляються так:

	І	М	О
«Динамо» (К)	31	51	20 43
«Спартак»	31	52	34 43
«Торпедо» (М)	30	46	23 40
ЦСКА	31	40	28 39
«Динамо» (Мн)	29	35	22 37
«Динамо» (ТБ)	31	39	21 36
«Динамо» (М)	30	42	29 34
«Чорноморець»	30	42	37 53
«Локомотив»	31	30	32 32
«Шахтар»	31	32	31 29
«Зеніт»	31	28	40 29
«Зоря»	32	20	34 29
СКА	31	36	39 28
«Нефтіч»	31	31	42 26
«Крила Рад»	31	20	31 25
«Аралат»	30	27	35 24
«Торпедо» (Кт)	32	25	34 23
«Кайрат»	31	19	35 22
«Пахтакор»	31	29	52 29
«Динамо» (Кд)	31	19	37 19

І ПЕРЕМОЖЦІВ СУДЯТЬ...

Очевидно, що футболісти кіровоградської «Зірки» ніяк не можуть настроїтися на гру із слабкими суперниками. Іх позавчорашня зустріч з кубинським «Металургом», який займає сімнадцяте місце в турнірній таблиці другої підгрупи другої групи класу «А», ще одне підтвердження цьому. Вона не була схожа на дві попередні, де нашим землякам доводилося схрестити зброю з провідними командами — саратовським «Соколом» і воронезьким «Трудом». Зокрема, дуже блідо пройшов перший тайм. Господарі поля діяли прямолінійно, мляво, без знахідливості.

Правда, після перерви вони заграли більш цікаво, але, як і до цього, довести реалізувати свою ігрову й територіальну перевагу. Розв'язка настала тільки на 68-й хвилині матчу, коли Микола Корольов з подачі Анатолія Кравченка, який часто підключався в атаку, нарешті розпечатав ворота гостей.

Ще кілька реальних можливостей для збільшення рахунку мали кіровоградці, але м'яч не підкорявся їм, йшов повз ціль, а одного разу влучив у перекладину.

Так з мінімальним рахунком на користь «Зірки» і закінчилася ця зустріч. Напередодні грали дублюючі склади цих команд. І тут єдиний гол, забитий кіровоградцями, вирішив долю матчу на їх користь.

Пощастило «Зірці», що дві команди, які були вище неї, зіграли не кращим чином, дозволили їй піднятися двома сходинками вище. Так, саратовський «Сокол» звів матч у Херсоні з «Локомотивом» унічию — 1:1, а Краснодарська «Кубань» зазнала в Запоріжжі поразки (0:2) від «Металурга».

Втратили по одному очку й деякі інші команди, що очолюють турнірну таблицю. Вітчизню (2:2) зіграли миколаївський «Суднобудівник» і воронезький «Труд», харківський «Металіст» і рязанська «Зірка» (0:0).

Успішно закінчила матч сімферопольська «Таврія». Вона перемогла на своєму полі спартаківців Нальчика з розгромним рахунком — 5:1.

Таким чином, турнірне становище провідної всієї команди підгрупи нині таке:

	І	М	О
«Суднобудівник»	34	42	15 50
«Металіст»	35	38	12 49
«Дніпро» (Дн)	31	40	22 41
«Труд»	34	44	24 43
«Таврія»	34	41	28 43
«Зірка» (Кд)	34	44	35 43
«Сокол»	34	52	24 42
«Кубань»	35	34	23 42

«МОЛОДОП КОМУНАР» —
орган Кіровоградського
обкома ЛКСМУ,
г. Кіровоград.

ФОТОКОНКУРС „ПРОМІНЬ-68“

Час у дорогу.

Фото П. МАЛЄЄВА.

ПОКАУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 10 жовтня. Перша програма. 11.00 — Телевізії. (К.) 11.10 — Художній фільм «Народжені бурей». (К.) 10.30 — «Москва, рік 1917». Документальний фільм. (Кіровоград). 17.05 — До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. «Владлена Федорівна». (Херсон). 17.15 — «Сільська новина». (Харків). 17.45 — Тележурнал «До світла». «Примирення не буде». (Кіровоград). 18.00 — Для дітей. «Щедрість». (К.) 18.30 — Телевізії. (К.) 19.00 — Першість СРСР з футболу «Шахтар» (Донецьк). «Нефтіч» (Баку). 20.45 — Міжнародний огляд. (К.) 21.15 — «Майстри мистецтв». Кінорежисер Рене Клер. (М.) 22.30 — Інформаційна програма «Час». (М.)

П'ЯТНИЦЯ, 11 жовтня.

Перша програма. 11.00 — Телевізії. (К.) 11.10 — Телефільм. (К.) 11.35 — «Шкільний екран». Українська література для учнів 10-го класу. «Легенди Голосівського лісу». (К.) 12.10 — Художній фільм. «Такий великий хлопчик». (Кіровоград). 17.00 — Наша афіша. (К.) 17.05 — «Люди, події, долі». «Почесний громадянин міста». (Херсон). 17.20 — «Наука, вік XX». Довголітня машина. (К.) 17.40 — «Борці за пародну справу». (До 80-річчя з дня народження К. О. Кіркинжа). (Харків). 18.00 — «Турнір знайома». (Донецьк). 18.30 — Телевізії. (К.) 18.50 — Всесоюзний з'їзд стоматологів. (К.) 19.05 — Естрадний концерт. (К.) 19.30 — Першість СРСР з футболу. «Динамо» (М) — «Динамо» (Тбілісі). 21.15 — Естафета новин. (М.) 22.15 — Музично-розважальна програма. (М.) 23.15 — Теленовини. (М.) 23.30 — Танцювальний зал. (Таллін).

Друга програма. 19.30 — Художній фільм «Такий великий хлопчик». (Кіровоград).

ПОКАУЄ МІКОЛАЇВ

ЧЕТВЕР, 10 жовтня. 17.05 — До 100-річчя з дня народження в. І. Леніна. «Владлена Федорівна». Кіноарис. (Херсон). 17.15 — Сільська новина. (Харків). 17.45 — «Мальовинна Україна». «Озеро Пташине». 17.55 — Фотохроніка. (К.) 18.00 — «Співаю про тебе, комсомол». (К.) 18.30 — Телевізійні вісті. (К.) 19.00 — Футбол: «Шахтар» — «Нефтіч». 20.45 — Міжнародний огляд. (К.) 21.15 — «Майстри мистецтв». Французький кінорежисер Рене Клер. (М.) 22.30 — Програма «Час». (К.)

П'ЯТНИЦЯ, 11 жовтня.

17.30 — До 50-річчя ВЛКСМ. «Нас надихає Леніна ім'я». Зйітє молодь Новоодеського району. 18.00 — «Турнір знайома». (Донецьк). 18.30 — Телевізійні вісті. (К.) 18.50 — Всесоюзний з'їзд стоматологів. (К.) 19.05 — Естрадний концерт. (К.) 19.30 — Футбол. «Динамо» (Москва) — «Динамо» (Тбілісі). 21.15 — Естафета новин. (М.) 22.15 — Художній фільм «Романс для корнета».

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Олександрійське міське професійно-технічне училище № 5

проводить додатковий набір учнів на 1968—1969
навчальний рік

на спеціальності:
штукатур,
тесляр,
муляр (строк навчання — 1 рік);
штукатур-маляр,
слюсар-монтажник,
слюсар-сантехнік (строк навчання — 2 роки).
В училищі приймаються юнаки та дівчата з освітою 8—10 класів. Учні перебувають на повному державному утриманні, забезпечуються куртажом.
При бажанні учні можуть відвідувати загальноосвітню школу робітничої молоді (8—9—10 класів).
Після закінчення училища направляються на роботу у міста області.

Вступникам необхідно подати заяву на ім'я директора, автобіографію, паспорт або свідоцтво про народження, свідоцтво про освіту, 4 фотокартки.
Документи приймаються у канцелярії училища.

АДРЕСА УЧИЛИЩА: м. Олександрія, селище Димитрове, вул. Трудрезерві, 23.

ДИРЕКЦІЯ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ